

Sygn. akt V KK 135/22

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **B. W.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 18 maja 2022 r.,

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV K (...),

p o s t a n o w i ł:

I. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

II. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z 24 listopada 2021 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z 30 kwietnia 2021 r., mocą którego B. W. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. na karę grzywny.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca podniósł rażące i mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia uchybienie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. mające polegać na błędnym ustaleniu, że

działalność skazanego opisywały przepisy dotyczące instrumentów finansowych, a nie gier hazardowych, i zażądał uchylenia orzeczenia Sądu Okręgowego oraz uniewinnienia skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania go za przestępstwa lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie obejmuje jednak kasacji wywiezionej z powodu bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Samo wszakże podanie w kasacji, że miało miejsce uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k., nie stanowi wystarczającej przesłanki do merytorycznego jej rozpoznania. Od dawna w judykaturze przyjmuje się, że jedynie formalne powołanie się na bezwzględne uchybienie bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k., nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (zob. postanowienia SN z: 30 sierpnia 2006 r., III KZ 47/06; 11 grudnia 2014 r., IV KK 215/14, OSNKW 2015, z. 5, poz. 43).

Kasacja obrońcy skazanego B. W. daleka była od standardów wyznaczonych przez przepisy statuujące wnoszenie nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Nie ma wątpliwości, że skarżący podjął próbę obejścia ustawowego ograniczenia, formułując, tylko dla pozorów, tezę o zaistnieniu uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Z jednej strony bowiem jako podstawę kasacji wskazał art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., a więc przepis o charakterze formalnoprawnym, a z drugiej z kasacji jasno wynikało, że intencją obrońcy było zakwestionowanie ustalenia przestępczego zachowania skazanego, co oznaczało, że faktycznie podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego. Odniesienie się do tak zredagowanej kasacji wypadało uzupełnić stwierdzeniem, że powyższe zagadnienie prawne było przedmiotem wszechstronnych i wyczerpujących rozważań w wielu judykatach Sądu Najwyższego (zob. postanowienia SN z: 12 marca 2020 r., V KK 19/20; 20 maja 2020 r., III KK 136/21; 7 maja 2020 r., III KK 94/20; 23 czerwca 2021 r., IV KK 222/21). Podzielając w całej rozciągłości prezentowane we wskazanych orzeczeniach poglądy, należało jedynie

przypomnieć, że art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. odsyła do katalogu negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8 – 11 k.p.k. Wszystkie one mają charakter formalnoprawny i nie wiążą się z naruszeniem prawa materialnego. W sytuacji, gdy zarzut podniesiony w kasacji odnosi się do wykazania wadliwego zdekodowania normy sankcjonowanej, regulującej sposób działania oskarżonego, i okazałby się on zasadny, to postępowanie należałoby umorzyć lub uniewinnić oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. – w zależności od stadium, w jakim doszłoby do wydania końcowego rozstrzygnięcia.

Podsumowując: sformułowany przez skarżącego zarzut nie odnosił się do żadnej okoliczności, o której mowa w art. 439 k.p.k. Obrońca kwestionował przestępny charakter zachowania skazanego, podnosząc faktycznie zarzut naruszenia prawa materialnego, który żadną miarą nie mógł uchodzić za bezwzględną przyczynę odwoławczą w postaci „innej okoliczności wyłączającej ściganie”. Wobec tego stwierdzić trzeba, że sformułowanie zarzutu kasacyjnego w oczywisty sposób zmierzało do obejścia ograniczenia sprecyzowanego w art. 523 § 2 k.p.k. (skazany został ukarany karą grzywny, co wykluczyło możliwość wniesienia kasacji na podstawie innych naruszeń niż wymienione w art. 439 k.p.k.), albowiem nie mogąc skutecznie podnieść zarzutu naruszenia prawa materialnego, skarżący ujął go w taki sposób, by zachować pozory odwołania się do bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Mając powyższe na uwadze, a jednocześnie zachowując w polu uwagi, że Sąd Najwyższy nie jest związany wskazaną przez skarżącego oceną prawną zarzutu, ale jego treścią, Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko ocenić kasację obrońcy jako niedopuszczalną i pozostawić ją bez rozpoznania.

Wobec powyższego postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego - art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. - kosztami postępowania kasacyjnego.

Na koniec, niejako na marginesie, warto odnotować, że wprawdzie obrońca cofnął kasację, ale nie zdołano – mimo dwukrotnego zwracania się do B. W. o ustosunkowanie się do stanowiska obrońcy – uzyskać od skazanego wymaganej przez art. 431 § 3 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. zgody na zastosowanie tej instytucji.

